

2. Krausz M. The idea of creativity (Philosophy of history and culture) / Michael Krausz. – Netherlands Brill, – 2009. – 348 p.
3. Уланова С. І. Творча діяльність як смисложиттєва форма людської активності: європейська модель / С. І. Уланова // Культура і Сучасність. – 2010. – №1. – С. 5–9.
4. Чумаченко О. П. Естетика індивідуалізму як підґрунтя права на свободу творчої діяльності (філософсько–культурологічний аналіз) / О. П. Чумаченко // Zbiór raportów naukowych. «Science – od teorii do praktyki». (29.03.2013 – 31.03.2013) – Sopot: Wydawca: Sp.z o. o. «Diamond trading tour, 2013. – S. 99 – 104.

Яковлев О.В.

УДК 008.001.2

НАЦІОНАЛЬНА ПАРАДИГМА КУЛЬТУРИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ: ДОСВІД НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ

***Анотація.** У статті аналізується наукова діяльність Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв в аспекті нової національної парадигми культури в умовах світової глобалізації та інтеграції України в європейський інформаційний простір. Представлена міжнародна співпраця кафедри теорії, історії культури і музикознавства з європейськими інституціями в контексті обміну культурною спадщиною минулого через сучасні засоби інформації.*

В якості прикладів наводиться презентація в електронному середовищі українських книжкових раритетів: «Апостол» (Львів. 1574 р.), нотні рукописи ірмологонів, хоріві концерти А. Веделя.

***Ключові слова:** архівні документи, стародруки, старовинні нотні рукописи, процеси глобалізації, інформаційні технології, наукова діяльність, інформаційний простір, українська культура, Українське відродження, інтеграційні гуманітарні стратегії, національна парадигма культури.*

***Анотация.** В статье анализируется научная деятельность Национальной академии руководящих кадров культуры и искусств в аспекте новой национальной парадигмы культуры в условиях мировой глобализации и интеграции Украины в европейское информационное пространство. Представлено международное сотрудничество кафедры теории, истории культуры и музыковедения с европейскими институциями в контексте обмена культурным наследием прошлого через современные средства информации. В качестве примеров приводится презентация в электронном пространстве украинских книжных раритетов: «Апостол» (Львов, 1574 г.), рукописные нотные ирмологионы, хоровые концерты А. Веделя.*

***Ключевые слова:** архивные документы, старопечатные книги, старинные нотные рукописи, процессы глобализации, информационные технологии, научная деятельность, информационное пространство, украинская культура, украинский ренессанс, интеграционные гуманитарные стратегии, культурный диалог, национальная парадигма культуры.*

***Summary.** Ways and forms of scientific experience in the National Academy of Managerial Personnel of Culture and Art are represented in the article, are defined international aspects and problems of humanitarian strategies as one of the most important factors of cultural intergration in a globalized information space.*

International activity of the department of the theory, history of culture and musicology, cultural dialogue between Ukraine and Europe is represented. Presentation of Ukrainian old printed book and music manuscripts of the orthodox church in the digital space is given. The article gives foundation of studying of national cultural paradigm phenomenon and its specific for modern Ukrainian culture.

The historical–cultural reconstruction of the process of the development of Ukrainian book heritage is carried out on the basis of studying and generalization of archive sources, the most part of which was introduced to the scientific use for the first time. The role of archive and book sources as the significant pointer of the development of culturological process of the Ukrainian Renaissance of 21st century is founded out. The expediency of using book publishing of 1920^{ies} years in the modern socio–cultural terms of independent Ukraine is clarified.

In the article author looked into many previously unknown materials preserved in Ukrainian archives and located abroad. The author opened up unknown music and archive documents of E.Bilogradska, M.Beresovsky, V.Zaremba and others.

Using the varied types of information carriers for creation the collections of digital copies of old printed books and manuscripts as well as possibility of access by network vastly raises efficiency of work with historic and cultural library funds, assists an international scientific cooperation. The digital copy of Lviv's "Apostle" the first printed Ukrainian book (1574) is situated on VNLU Web–site (<http://www.nbuv.gov.ua/rarity/apostol/index.html>) for the free access of users.

The return of the Ukrainian music of the past is connected to the study of the pre–printed period of a handwritten book. The criterion for the selection of musical works for putting them to the Internet space is their originality as the cultural property of not only the Ukrainian people but also of the whole mankind.

We show deep roots of our spirituality and involvement to the world civilization addressing the study of the past and transferring the brightest properties of the Ukrainian musical and book culture to the world information space.

***Keywords:** archive documents, old printed book, old music manuscript, globe processes, informative technologies, researching activity, information space, Ukrainian culture, Ukrainian Renaissance, intergrational humanitarian strategies, cultural dialogue, national cultural paradigm.*

Процес відродження української державності вимагає як розбудови сучасної політичної та економічної системи України, так й комплексного вивчення її культури. На сьогоднішній день актуальною є проблема повернення українському народу всіх духовних цінностей, створених попередніми поколіннями.

В цьому контексті важливим є дослідження пам'яток історії української культури. Через культурні традиції, відображені в рукописній і друкованій спадщині, здійснюється зв'язок епох і поколінь. Знання свого родоводу, історичних і культурних надбань сприяє піднесенню національної самосвідомості.

Повага до історичної пам'яті, зростання історичної свідомості та прагнення до істини спонукають розглянути історію визначних рукописних і друкованих пам'яток як органічне явище, притаманне культурі України. Для визначення основних шляхів перебудови національної культурної політики на сучасному етапі державотворення, накреслення перспектив розвитку культуротворчих процесів в Україні ХХІ століття ґрунтовного опрацювання, систематизації та введення до наукового обігу потребують численні архівні документи, рідкісні видання і рукописи, інші джерелознавчі матеріали, які є пам'ятками культури України.

Шляхи вивчення пам'яток української культури розглядаються автором на основі критичного аналізу наукового досвіду попередніх дослідників минулого і сьогодення. Теоретична база дослідження історії культури України була закладена в першій половині ХІХ століття М. Максимовичем, розвинена в наукових узагальненнях історично-культурного розвитку України П. Куліша, М. Костомарова, І. Нечуя-Левицького, М. Драгоманова, І. Франка. Вони відстоювали доктрину самобутності української культури, обґрунтовуючи специфічність її формування і розвитку в загальноцивілізаційному контексті у логічному та змістовному діалозі з іншими культурами.

Висвітлення історії української культури у ХХ столітті пов'язано з дослідженнями М. Грушевського, який зробив власну концепцію культурного процесу в Україні у взаємодії з культуротворчими процесами інших народів. Значний внесок у дослідження історії української культури, зокрема книжкової історії друкарства, зробив культуролог і мовознавець І. Огієнко. Подальші дослідження історії української культури пов'язані з ученими діаспори Д. Чижевським, Д. Антоновичем, І. Крип'якевичем, М. Семчишиним. Важливою для вивчення книжкової культури України початку ХХ століття має бібліологічна спадщина учасників книжкового руху тогочасної доби М. і О. Грушевських, С. Петлюри, Л. Биковського, С. Єфремова, С. Русової, С. Сірополка, які заклали підвалини наукового обґрунтування української книжності як складової національної культури.

За нової суспільно-політичної ситуації в Україні 1990-х років стало можливим об'єктивне висвітлення проблем української культури доби УЦР, Гетьманату та Директорії УНР, а також дослідження окремих складових українського друку 1920-х років (О. Богуславський, Т. Ківшар, Т. Вересовська, О. Заремба, С. Зворський, Л. Зеленська, В. Кізюн, Т. Коваль, Г. Ковальчук, Ж. Ковба, О. Коляструк, О. Левчук, Н. Малиновська, О. Вакульчук). Зважаючи на відсутність досліджень про пам'ятки історії української культури в контексті національної парадигми культури ХХІ століття, запропонована стаття ставить своїми цілями наблизитися до розв'язання даної проблеми.

Дослідження, результати якого покладені в основу статті, виконувалось як складова науково-дослідницької програми Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв (НАКККіМ) «Культура і мистецтво в сучасному державотворчому процесі» і пов'язана з виконанням проекту «Видатні діячі та пам'ятки культури України», розробленого в НАКККіМ, а також державної комплексної наукової теми Міністерства культури України «Культура. Просвітництво. Дозвілля».

Для переломних етапів людської історії характерне радикальне перетворення категоріальної моделі світу. Наприкінці ХХ – початку ХХІ століття у всесвітньому-історичному масштабі і відбувається таке перетворення. Формування нової моделі світу відбувається як розгляд його різних проектів.

Генотип глобальної цивілізації формувався в європейському регіоні як перетворення традиційних культур. Основною ознакою сучасної цивілізації є її техногенний характер, тобто певний тип мислення – раціоналізм. Кожна епоха еволюції історико-філософської думки залишала свій відбиток на формуванні цивілізації. Для техногенної цивілізації характерне особливе розуміння природи як невичерпної скарбниці ресурсів, що складає закономірно впорядкований світовий простір, який уявляє необмежене поле людської діяльності. Формується уявлення про автономію особистості, її самоцінність, необхідність і можливість самореалізації.

Зазначені універсалії сприяли формуванню розгалужених ціннісно-сміслових систем, які визначають своєрідність та унікальність техногенної цивілізації. Науково-технічний прогрес, успіхи техногенної цивілізації породили ілюзію, що саме вона є магістральним шляхом розвитку людства в умовах глобалізації [1].

Справедливо зазначає С. Кримський, що хоча глобалізація має безумовні досягнення в технічній, технологічній та комунікативній сферах, політика глобалізації наштовхується на своєму шляху на нездоланну культурну диференціацію людства. Людство досі залишається – і залишиться, якщо прагне жити, – архіпелагом національних культур. Глобалізація в своїй позитивній функції торкається лише верхнього рівня цивілізаційного процесу – технологічного, виробничого, комунікаційного. А базовий антропологічний рівень залишається національно диференційованим. Мало того – ця диференційованість все зростає завдяки, як не дивно, саме електронним технологіям, які дозволяють за рахунок своєї швидкої дії виконувати інтеграційні процеси на багатоцентровій основі. Виникає можливість не підкорятися одному якомусь центру [2].

Тенденція злиття та інтеграції людства за багатьма найважливішими життєвими аспектами була зображена В.І. Вернадським у його концепції ноосфери і політносфери. Ноосфера трактувалась вченим як сфера взаємодії природи і суспільства, в межах якої розумна людська діяльність є визначальним чинником розвитку. У взаємодії «макрокосмос – мікрокосмос» В.І. Вернадський надавав великого значення як геополітичним процесам, так і етнонаціональним вимірам [3].

Отже, сучасний процес національного розвитку характеризується саме засвоєнням загальнолюдських цінностей. Але мається на увазі не зведення національного до універсального, а набуття етносом значення національної іпостасі людства, розкриття національних архетипів у контексті їхніх універсальних компонентів. У цьому розумінні універсалії становлять зворотний бік збагачення архетипів національних культур. Кульмінація національних проблем викликає люмінацію універсальних цінностей.

Розглядаючи макрокосмос як духовно–енергетичне поле, яке вміщує такий духовний елемент як інформація, можна визначити цей феномен як духовно–енергетичне інформаційне поле, що вміщує всю накопичену людством, а також і космічну інформацію, тобто розміщене у всьому просторі. Через призму формування нової наукової парадигми інформаційний простір розглядається як духовно–енергетичний інформаційний простір, який забезпечує входження людини в нове соціокультурне поле на принципах сумісності, співучасті і взаємозбагачення етнокультур. Отже, духовно–енергетичне інформаційне поле впливає на культурний розвиток спільностей, а етнокультурний стан спільностей зі свого боку впливає на стан відкритого інформаційного простору.

Усвідомлення нової ситуації, пов'язаної зі створенням технологічного суспільства і його переходом в інформаційне, вимагає розроблення відповідної наукової парадигми сучасної теорії та історії української культури. Це пов'язано з еволюцією сучасних філософських поглядів, згідно з якими центром наукової картини світу стає людина з її пошуками смислу життя, свободи вибору, самоактуалізації, творчості, способів управління власним розвитком. Гуманізація культури передбачає процеси як інтеграції, так і диференціації, тобто засвоєння прогресивного світового досвіду і збереження та розвиток власних національних культурних надбань і традицій, зокрема у галузі дослідження та введення до наукового і культурного обігу пам'яток вітчизняної історії.

Як приклад участі України у виконанні європейських пілотних проектів, дослідженні та пропаганді пам'яток української культури можна навести міжнародну культурологічну діяльність Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв (НАКККіМ), яка здійснюється за принципами національної парадигми культури. Зокрема, це – презентація в електронному середовищі Львівського «Апостола», першої друкованої української книги 1574 року, нотних автографів «Божественної Літургії святого Іоанна Золотоустого та 12 духовних хорових концертів» Артемія Веделя і музичних рукописів XVIII століття – українських ірмологіонів та партесних концертів – на міжнародних наукових конференціях EVA–Berlin–2003–2010; EVA–Florence–2004. Зазначені раритети зберігаються в Національній бібліотеці України імені В.І. Вернадського Національної академії наук України (НБУВ). Представлений проект є результатом міжнародної співпраці навчальних закладів і науково–дослідницьких установ – Департаменту електроніки та телекомунікації Університету Флоренції, кафедри теорії, історії культури та музикознавства Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, Інституту української книги і Центру комп'ютерних технологій Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського [4 ; 5].

Міжнародна асоціація EVA – Electronic Imaging & the Visual Arts («Електронне зображення і візуальні мистецтва») організована фірмою VASARI Enterprises (Велика Британія) в 1989 році за дорученням та фінансової підтримки Комісії Європейського Товариства. Конференції EVA – це міжгалузєва та мультидисциплінарна сукупність локальних і глобальних заходів для фахівців з нових технологій у культурному середовищі суспільства. В організації, підтримці та роботі конференцій EVA беруть участь міжнародні організації світового та європейського рівнів, міністерства та відомства приймаючих країн, організації–виконавці європейських проектів.

Учасниками конференцій є представники міжнародних проектів, науково–дослідницьких організацій та навчальних закладів, музеїв, бібліотек, архівів, розробники та виробники комп'ютерного обладнання, програмного забезпечення, інформаційних продуктів тощо. Така різноманітність установ і фахівців з різних галузей діяльності відбиває основну мету асоціації та конференцій EVA – об'єднання у глобальному інформаційному просторі зусиль усіх, хто прагне за допомогою сучасних інформаційних технологій відкрити людству та зберегти для нащадків пам'ятки національної культури, що мають світове значення.

Отже, діяльність асоціації EVA здійснює міжнародну інтеграцію теоретичних і практичних досягнень усіх видів наукових, освітніх і виробничих ресурсів у галузі національної і світової культури, на глобальному рівні ініціює міжнародне співробітництво науково–дослідницьких установ і навчальних закладів, активізує та підтримує участь регіонів у спільних проектах збереження та пропаганди національної спадщини, пам'яток культури народів світу.

У 2002 році конференція EVA була вперше проведена в Києві у Міжнародному науково–навчальному центрі інформаційних технологій та систем ЮНЕСКО, НАН і Міністерства освіти і науки України. На конференціях EVA в Берліні (2002–2010) і Флоренції (2004.) Україною були представлені національні музичні раритети – рукописи XVII–XVIII століть з фондів Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського. Для апробації мультимедійної презентації були обрані партесні концерти Миколи Дилецького, найвидатнішої постаті в слов'янському музичному світі другої половини XVII століття, ірмологіони, духовні концерти Артемія Веделя [4; 5].

Цифрова презентація музичних колекцій у складі наукової електронної бібліотеки, поряд з історичними, мистецтвознавчими та бібліографічними дослідженнями, передбачала розробку технологій створення цифрових копій та мультимедійних додатків, що забезпечило не тільки візуальне відображення рукописних нот і друкованих музичних матеріалів в електронному середовищі, а також звукове відтворення фрагментів (інциптів) або повністю деяких творів з української музичної спадщини. Музичні інципті розглядаються як елементи пошукового апарату Наукової електронної бібліотеки, а звукове відтворення певних музичних творів як мережева цифрова фонотека музичних матеріалів.

НАЦІОНАЛЬНА ПАРАДИГМА КУЛЬТУРИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ: ДОСВІД НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ

На сьогодні оцифровані нотні матеріали та музичні документи розташовані в онлайн-фонді Наукової електронної бібліотеки, а результати досліджень з цифрової презентації національної музичної спадщини відбиті на Web-сторінці «Україніка музична» у вигляді проєктів цифрових музичних колекцій із мультимедійними додатками, що сприяє вивченню національної спадщини у контексті загальноєвропейських і світових цінностей.

Отже, нова національна культурна політика в Україні надає можливості введення до наукового обігу маловідомих архівних документів, зокрема й тих, що були штучно вилучені з наукових досліджень радянського періоду. З цих позицій започаткований НАКККіМ проєкт «Визначні діячі та пам'ятки культури України» є актуальним, адже він зосереджений на висвітленні окремих етапів розвитку української культури з персоніфікацією видатних діячів та оприлюдненні невідомих або забутих рукописних і друкованих пам'яток з архівів і бібліотек України і зарубіжжя. Монографії, що видані у НАКККіМ: «Нариси з історії української музичної культури: джерелознавчий пошук» В.Д. Шульгіної [6], «Пам'ятки історії культури і музичного мистецтва України ХУШ – першої третини ХХ століття» В.Д. Шульгіної і О.В. Яковлева [7], «Мистецько-педагогічний школа видатного діяча української культури Мирослава Вантуха» Н.В. Вадясової, В.Г. Чернеця і В.Д. Шульгіної [8] – перші кроки реалізації проєкту «Визначні діячі та пам'ятки культури України», автором і керівником якого є ректор Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, академік, професор Чернець Василь Гнатович.

Джерелознавчий пошук авторів монографій, присвячених пам'яткам історії культури України, навіть дослідників на віднайдення «Варіацій» Є. Білоградської – першого українського твору великої форми; трьох клавірних сонат М. Березовського; невідомих автографів фортепіанних творів В. Заремби; цікавих документів Л. Биковського і О. Дзбанівського з особистих архівів митців; перших прижиттєвих видань М. Лисенка, М. Грушевського, І. Огієнка та ін., а також сприяв поверненню спадщини видатних культурних діячів першої третини ХХ століття – періоду так званого «українського ренесансу». Не зважаючи на появу нових досліджень творчості митців українського відродження 1920-х років, в цій галузі ще багато білих плям.

Розвідки авторів торкаються невідомих сторінок творчості і просвітницької діяльності Валентина Костенка, розглядають українську навчально-методичну літературу 20-х років ХХ століття як пам'ятку національної педагогічної думки, яка потребує пропаганди і подальшого розвитку в сучасних умовах творення концепції мистецької освіти ХХІ століття.

Джерелознавчий підхід авторів до вивчення спадщини видатних культурних діячів України базується на фондах Відділу рідкісної книги і Інституту рукопису Національної бібліотеки імені В.І. Вернадського (рукописні нотні ірмологіони та родинні документи з колекції Розумовських). Вперше предметом аналізу стали невідомі рукописні матеріали мистецької діяльності видатного українського хорового диригента О. Кошиця, літературна спадщина В. Костенка з фондів ЦДАМЛМУ.

Переважна більшість архівних документів вперше введена авторами до наукового обігу, що безумовно збагачує українське джерелознавство і розширює дослідницьку базу теорії та історії культури. Віднайдені документи зберігаються в архівах України і Європи: Інституті рукопису, Відділі формування музичного фонду НБУВ, в Берлінській державній бібліотеці (твір Є. Білоградської), в Національному музеї у Кракові (сонати М. Березовського), в Російській національній бібліотеці (рідкісні видання творів Т. Шпаковського, Т. Безуглого) та в інших архівах світу.

Подані рідкісні матеріали мають наукове обґрунтування, проаналізовані з позицій сучасної культурології і джерелознавства, відповідають завданням сьогодення в галузі науки, культури і освіти, базуються на принципах національної парадигми культури ХХІ століття.

Вихід сучасної незалежної України у світовий постіндустріальний простір зумовлює вивчення можливостей розширення міжнародних культурних відносин як засобу діалогу культур у просторі полікультурного світу [9].

Зазначені чинники зумовили дослідження в НАКККіМ, на кафедрі теорії, історії культури і музикознавства актуальних наукових проблем: «Міжнародні гуманітарні стратегії в сучасній Україні як системний культурно-творчий феномен» (аспірант М.О. Тимошенко, науковий керівник В.Д. Шульгіна) та «Синергетика регіональних ідентичностей в культурному континуумі України кінця ХХ – початку ХХІ століття» (докторант О.В. Яковлев, науковий консультант В.А. Личковах). Мається на увазі як концептуальне вирішення завдань міжнародних гуманітарних стратегій, так й висвітлення шляхів їх практичної реалізації [9; 10; 11].

За результатами проведеного дослідження, виявлено головні завдання вивчення культуротворчих можливостей сучасної української культури в її стратегічно-гуманітарній спрямованості: визначення знакового змісту гуманітарних стратегій, характеру, способів та форм міжкультурного діалогу; усвідомлення ролі людини – особистісного фактору як головного чинника гуманітаризації культури та її стратегічного скерування. Важливою рисою названої стратегії є її часова тривалість та просторова поширеність на відміну від епізодичної тактичної дії, адже стратегічна розрахована на усталеність та універсальну значущість. Охоплюючи сферу міжнародних взаємодій, вона набуває множинності вияву у формах комунікативних інституцій і стає важливим чинником глобалізації в її позитивному значенні [9].

Міжнародна діяльність кафедри теорії, історії культури і музикознавства НАКККіМ здійснюється в різних формах комунікативних інституцій, зокрема у пілотних проєктах. Міжнародні проєкти кафедри теорії, історії культури і музикознавства НАКККіМ включають такі напрямки:

- Культура і трансформація освіти (Київ – Одеса – Варшава – Москва) із залученням Університету ім. Ф. Шопена, Одеської національної музичної академії імені А. Нежданової, Московської консерваторії ім. П. Чайковського, НАКККіМ (проведення конференцій у травні щорічно);

- Діалог культур: Україна – Греція – Сербія із залученням Посольства Греції в Україні, Університету в Афінах, Університету у Ніші (проведення конференцій у вересні щорічно);
- Електронне зображення і візуальні мистецтва – EVA (Берлін, проведення конференцій у листопаді щорічно);
- Започаткування міжнародного двомовного (українською і англійською) фахового видання НАКККіМ і ОНМА ім. А. Нежданової «Інновація гуманітарного знання: культурологія, філологія, музикознавство».

Розглянемо міжнародні гуманітарні стратегії діяльності кафедри теорії, історії культури і музикознавства НАКККіМ з боку їх практичної реалізації у процесі виконання пілотного проекту сумісної діяльності України і Греції.

Програма проекту «Діалог культур: Україна – Греція» має декілька етапів свого розгортання:

1. Проведення міжнародних конференцій на базі НАКККіМ (2010 – 2013 рр.) з виданням збірок матеріалів конференцій [12; 13; 14];
2. Ознайомлення з духовною культурою Греції з відвідуванням старовинних пам'ятних місцевостей. Визначення змісту творчої співпраці науковців НАКККіМ і Університету в Афінах, складання договору про сумісну наукову і навчальну діяльність;
3. Проведення міжнародної слов'янської конференції «Діалог культур: Україна – Греція – Сербія» (жовтень 2012 р.) у місті Ніш (Сербія) з виданням збірки матеріалів конференції.

Як результат сумісної діяльності інституцій у межах зазначеного проекту підписана угода про співпрацю НАКККіМ з Університетами в Афінах (Греція), у Ніші (Сербія), конкретизовані сфери сумісної наукової і навчальної діяльності.

Участь українських учених у міжнародних конференціях гуманітарно–культурологічного спрямування, збагачення українського досвіду напрацюваннями вчених Європи і світу, сумісна наукова діяльність європейських і українських спеціалістів у галузі дослідження слов'янських архівних джерел, поширення наукового та навчального досвіду українських учених в європейському просторі сприятиме розширенню міжнародних гуманітарних стратегій Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв у контексті національної парадигми культури XXI століття.

Національне відродження, що його зараз переживає Україна, не зводиться до простої реставрації культурних надбань попередніх епох. Воно потребує особливого бачення національної культури. Це подвиг воскресіння того, що не минає, має наскрізне, універсальне буття для нації, а тому і для усього людства як пам'ятка світової і національної культури. Це шлях розвитку України через посилення ролі культури, збереження її національної ідентичності в умовах світового постіндустріального простору.

Джерела та література:

1. Шейко В. М. Культура. Цивілізація. Глобалізація (кінець XIX – початок XXI ст.): В 2 т. – X. : Основа, 2001. – 398с. – Бібліогр.: с. 446–515. – Т. 2 – X.: Основа, 2001 – 398с.
2. Кримський С. Б. 2003–й рік – рік культури / С. Б. Кримський // Українська культура. – 2002. – № 6. – С. 3–4.
3. Вернадский В. Научная революция и философия / В. Вернадский // Философские мысли натуралиста. – М., 1988. – С. 410–411.
4. Shulgina V. Establishment of Multimedia Historic and Cultural Resource of Multipurpose Electronic Library / Shulgina V., Barkova O. // Elektronische Bildverarbeitung & Kunst, Kultur, Historie. – EVA Conference International. – Berlin, 2002. – P. 184–189.
5. Shulgina V. Presentation of Ukrainian Old Printed Book and Music Manuscripts of the Orthodox Church in the Digital Space / Shulgina V., Yakovlev O., Barkova O. // Electronic Imaging & the Visual Arts. EVA 2004 Florence. – Bologna: Pitagora Editrice, 2004. – P. 8.
6. Шульгіна В.Д. Нариси з історії української музичної культури: джерелознавчий пошук Валерія Шульгіна. – К.: НАКККіМ, 2007. – 273 с.
7. Шульгіна В.Д., Яковлев О.В. Пам'ятки історії культури і музичного мистецтва України ХУШ – першої третини ХХ століття / Валерія Шульгіна, Олександр Яковлев. – К.: НАКККіМ, 2011. – 254 с.
8. Вадясова Н.В., Чернець В.Г., Шульгіна В.Д. Мистецько–педагогічна школа видатного діяча української культури Мирослава Вантуха / Наталія Вадясова, Василь Чернець, Валерія Шульгіна. – К.: НАКККіМ, 2012. – 149 с.
9. Тимошенко М.О. Міжнародні гуманітарні стратегії в сучасній Україні як системний культуротворчий феномен: автореф. дис. канд. культурології / М.О. Тимошенко / 26.00.01: теорія та історія культури. – К.: НАКККіМ, 2012. – 17 с.
10. Яковлев О.В. Культурологічна регіоніка в дослідженнях кафедри теоретичної, прикладної культурології і музикознавства НАКККіМ / О.В. Яковлев // Діяльність продюсера в культурно–мистецькому просторі ХХІ століття. – К., 2011. – С. 7–9.
11. Шульгіна В.Д. Міжкультурний діалог у теорії та історії культури (за матеріалами діяльності кафедри теорії, історії культури і музикознавства) / В.Д. Шульгіна // Трансформація освіти і культура: традиції та сучасність. – Одеса – Київ – Варшава, 2012. – С. 3 – 5.
12. Діалог культур: Україна – Греція : Мат. Міжнар. наук.–практ. конф. (Київ, вересень 2010 р.). – К.: НАКККіМ, 2010. – 210 с.
13. Діалог культур: Україна – Греція: Мат. Міжнар. наук.–практ. конф. (Київ, вересень 2011 р.). – К.: НАКККіМ, 2011. – 240 с.
14. Діалог культур: Україна – Греція: Мат. Міжнар. наук.–практ. конф. (Київ, вересень 2012 р.). – К. – Одеса – Афіни – Патри, 2012. – 235 с.